

CRISTINA SIBOV

cl. a X-a, LT „Mircea Eliade”, Chișinău

Mențiune, secțiunea „Eseu – liceeni”

Ecce Homo

...și iată omul. Cred că știți cum arată: uneori îndrăgostit, alteori mincinos, farsor, tâmpit, slab, apoi spre marea noastră mirare, găsim un mărinimos, și revenim la onctuos, livid, patetic. Cu toate că are o mulțime de cusururi, declară fără sfială că e bine și așa. Păi da' cum să nu fie? E doar puțin mai mult decât un animal – mănâncă, doarme, concurează (vai! cât de iubit e acest verb), și aproape uitasem de caracterele sale definitorii ca om. Dar dați-mi voie să mă gândesc puțin. Dragostea? Îmi pare nespuse de rău să vă anunț că Omul a umilit-o până la stadiul de instinct. Toleranța? Dacă observați simptomele acestei *afecțiuni*, vă rog, sunați la numărul 022 3... Aaa, știu: gândește, are rațiune și – dacă s-a mai născut norocos – conștiință. Să presupunem că am avea dreptate. Omul poate gândi, ceea ce ar însemna că odată ce se organizează atâtea flashmoburi, întâlniri, conferințe, ba chiar i se amintește, deloc discret, că „Fumatul ucide” de fiecare dată când are în față un pachet de țigări, ar trebui să se oprească. Din păcate, după observarea fenomenului, am ajuns la concluzia că al nostru creier *atât* de dezvoltat nu poate procesa această informație, oricât de vastă, explicită sau colorată ar fi. Ciudat, nu? Dar să discutăm trăsătura mea preferată a omului. Conștiința ar fi, cum s-ar spune, acel ceva care te scarpină pe creier uneori, însă nu vă faceți griji: cei mai mulți oameni reușesc să combată iritația. În secolul nostru nepăsarea e la ordinea zilei. Nu ești *cool* fără ea. Te ceartă părinții? Gândește-te la petrecerea la care oricum o să ajungi după ce fugi pe fereastră. ...Profesorii?! De ce adică să îți mai bați capul cu ei? Ți-au spus ceva prietenii? Cui îi pasă? Mda, și ce mai spuneam eu că deosebește omul de animal? Stați că am uitat să menționez dorințele Domniei Sale. Un lucru foarte bizar e că acestea nu se mai opresc. Dacă încep cu *Vreau o păpușă „Barbie” de Crăciun*, păi termină cu *Vreau să ajung președinte*, iar ceea ce se întâmplă între nu e o priveliște îmbucurătoare. Mai mult decât atât, se contrazice în tot ce vrei. Pe de o parte, ar vrea mașina roșie, fiindcă are nu știu câți cai putere, dar cea neagră e mult mai confortabilă, de fapt, nici nu prea vrea o mașină acum, căci peste o săptămână apare un model și mai și, dar ar vrea în acest moment să-i arate vecinului cât de tare e... etc., etc. Nu aveți alergie de la astfel de frivolități? Măcar

de-ar spune: „Săptămâna asta o ajut pe bătrâna Nan, dar aș vrea să-l ajut și pe domnul Filip”, însă nu e așa. Orgoliul e mult prea puternic și tot crește și crește. Am impresia că de n-ar fi el, oamenii nici nu ar mai sta împreună. Pentru ce, dacă nu pot să se invidieze unii pe alții? Câteodată mă mir: cât de mult rău zace într-un om. S-a demonstrat deja că suntem înclinați spre lucruri rele, nu că am fi pesimiști, mai rău – ne place, suntem *un pic* sardonici, atât.

V-am mai arătat o dată, dragi extraterestri, că ne place tot ce are legătură cu răul. Poate că o să-mi aduceți aminte de acel demon care se află de partea cealaltă – Binele. De ce demon? E ca și chestia cu drogurile. Te îndopi, devii dependent, iar atunci când vezi câte necazuri îți aduce, vrei să te îndrepti și *tada!* – nu poți. Nu știu de ce mi-am amintit de cărțile de credit care sunt blocate, iar casierita îți spune că prima nu e valabilă, tu mai scoți una și încă una, până cazii pradă disperării. Așa te chinuiește frumosul, dorința de a fi mai bun. Ai vrea să faci bine, dar ți-e frică să nu cazii în cazanul răului. George Martin a spus în una din cărțile sale: „Poate un bărbat să fie curajos dacă se teme? (...) Asta e singura dată când un bărbat poate fi curajos”. Eu adaptez afirmația la modul general, nu aș vrea să abordez problema diferențelor dintre femeie și bărbat.

Știu la ce vă gândiți acum, dar nu suntem niște drăcușori împelițați. Îmi place să fiu optimistă și spun că omul e doar o ființă fragilă care ar face orice pentru atenție, dar cred că ar trebui să lucrăm la modalitățile prin care să o poți atrage. E insignifiant poate, dar sufletul se alimentează cu acea atenție și deci crește. Mă gândeam că asta ar fi destinul omului – să crească un suflet. El decide ce hrană îi va conve-ni, sau dacă va fi solitar, sau dacă va pieri de foame. Numai el poate să îl cultive, să îl cizeleze. Doar că el, omul, e atât de mic și firav într-o lume seculară ce își impune propriile reguli, încât paloșul sufletului se acoperă cu stratul de deznădejde pe zi ce trece, fiindcă nimănui nu-i place să fie rănit. Iar sufletul ajunge atât de jalnic, atât de neajutorat. Mă întreb cum poți să ai grijă de suflet într-o lume mizeră?

„Ce-i omul?

Ce-i ființa lui?...”

Caut încă RĂSPUNSUL.